Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ
25 Μαρτίου, 2020

Το μήνυμα

Μια πραγματικότητα:
Η νύχτα πέφτει.

Μ' αυτήν αποκαλύπτεται η απεραντοσύνη των κόσμων.

Ο ερχομός της υπενθυμίζει, στο πνευματικό πεδίο, τη νίκη κατά του σκότους. Συμπίπτει με το άναμμα των φώτων.

Μέσα όμως στην καρδιά του σκοταδιού, η νύχτα δεν μπορεί να σκιάσει τη λάμψη του Χριστού.

Το φυσικό έρεβος μπορεί να αυξάνει.

Τα ηθικά σκοτάδια ενδέχεται να μας πιέζουν.

Το βάρος να μας φαίνεται καταθλιπτικό.

Μπορούμε να κατέχουμε το Χριστό ως φως μας. Ένα φως εσωτερικό. Που καμμιά εξωτερική δύναμη δεν μπορεί να επηρεάσει.

Να Του ζητούμε να μένει μαζύ μας κάθε βράδυ. Πάντα. Σε μια προσωπική, άμεση επαφή. Με μια λυτρωτική συγκίνηση να δοκιμάζουμε. Συγκλονιστική. Φλογερή. Σαν της αστραπής τη λάμψη. Όπως εκείνη της Γεθσημανή. Αλλά και του Ευαγγελισμού. Για ν' ακούσουμε την πρόσκληση να πάμε. Χωρίς να βυθιστούμε, όπως ο Πέτρος. Αφού ενσυνείδητα θα έχουμε μαζύ μας την άκτιστη αγάπη. Το Θεό μας. Αλλά και την Παναγία Μητέρα Του.

Υπάρχουν βέβαια κι οι περιπτώσεις των κυμάτων. Τότε που θα είμαστε περικυκλωμένοι. Βυθισμένοι ίσως μέσα σε μεγάλες δυσκολίες. Οι άνεμοι θα σφυρίζουν. Τα κύματα θα υψώνονται άγρια γύρω. Εκείνος όμως θα μας αρπάξει από το χέρι και δεν θα τους επιτρέψει να ταράξουν την ανάπαυση που νιώθουμε κοντά Του.

Η νύχτα θα είναι γόνιμη σε θεία σημεία. Κι η σκιά Του θα μας καλύπτει. Και θα μας προστατεύει. Ενώ όλο και πιο ευδιάκριτα θα γίνονται τα ίχνη των βημάτων Του

Κι εμείς όλο και θα καταλαβαίνουμε και κατάβαθα θα συνειδητοποιούμε την αναξιότητά μας.

Στα χέρια Του θα εναποθέτουμε τα πάντα. Χωρίς να φοβόμαστε. Γεμάτοι χαρά. Που θα Τον περιμένουμε. Θ' αντηχεί από μακριά η φωνή Του κι ο ήχος των βημάτων Του θα γίνεται όλο και πιο ευδιάκριτος. Ενώ, βέβαια, η νύχτα θα χάνει σιγά σιγά το σκοτεινό της χρώμα. Θα γυρίζει προς το γκρίζο. Κι ο ερχομός Του θα είναι φανερός. Τότε με την υποδοχή του όρθρου. Της αυγής. Της νέας της μέρας που αναμένεται. Αυτής που στον ερχομό της θα μας βρει ασφαλισμένους. Στου Χριστού την αγκαλιά. Να μας κρατεί από το χέρι. Μήπως και χτυπήσουμε. Και μαζύ θα προχωρήσουμε στη νέα μέρα. Την ηλιόλουστη.

Δεν θ' αργήσει η μέρα εκείνη.

Το είπε ο άγγελος στην Παναγία. Ο Χριστός μετά. Και το επισφράγισε με τη θυσία. Αλλά και την Ανάστασή Του.

Απελευθέρωση λοιπόν. Από όποια δεσμά. Της αμαρτίας. Του κατακτητή. Και όποιον άλλον.

«Ευαγγελίζεσθε» λοιπόν: Το μήνυμα. Και: «Μη σκιάζεστε στα σκότη», αδελφοί.

Οι ιριδισμοί της νέας μέρας ήδη αχνοφαίνονται στου ορίζοντα το βάθος.

+ο π.Γ.

Το πρόσωπο της Παναγίας σήμερα

Το πρόσωπο της Μαρίας, της κόρης του Ιωακείμ και τη Άννας και μετέπειτα Μητέρας του Θεού, της Παρθένου Θεοτόκου, έχει γίνει άπειρες φορές αντικείμενο μελέτης, τόσο στον καθαρά θεολογικό τομέα, όσο και στον ευρύτερο χώρο της πίστης και της λατρείας.

Για την Ορθόδοξη Εκκλησία η Μαρία είναι πρώτα απ' όλα η «Θεοτόκος». Είναι η γυναίκα η οποία έδωσε σάρκα και οστά στον Λόγο του Θεού και έφερε στον κόσμο τον Υιό του Θεού. Αυτό ήταν το σημαντικό γεγονός που σηματοδότησε την Γ' Οικουμενική Σύνοδο στην Έφεσο (431 μ.Χ), όπου δόθηκε στη Μητέρα του Χριστού επίσημα ο τίτλος «Θεοτόκος», αντί «Χριστοτόκος». Ίσως ο πιο σημαντικός και ο πιο ακατανόητος χαρακτηρισμός που αποδίδεται στην Μαρία είναι αυτός της Παρθένου. Σημαντικός γιατί δείχνει την βεβαιότητα της θεϊκής της φύσης η οποία ενώνεται με την ανθρώπινη για να την προσλάβει και να την εξυψώσει. Αλλά και δύσκολος να κατανοηθεί με την ανθρώπινη λογική, γιατί πρόκειται για μια «αφύσικη» κατάσταση: Η Παρθενία της Παναγίας έρχεται σε αντίφαση με τον σημερινό κόσμο, ένα κόσμο ο οποίος βλέπει με απόλυτο τρόπο το πρότυπο της Μαρίας.

Αυτό που συναρπάζει περισσότερο από κάθε άλλο στοιχείο στο πρόσωπο της Θεοτόκου, είναι η ακλόνητη πίστη Της, η ισχυρή θέλησή Της, καθώς και η εμπιστοσύνη και η υπακοή Της στο θέλημα του Θεού. Εδώ εστιάζεται και η τυπολογική αντιπαράθεση Εύας – Μαρίας, στο ότι δηλαδή η Παναγία σώζει τον κόσμο με την υπακοή Της, ενώ η Εύα με την παρακοή της φέρνει τον θάνατο στον κόσμο.

«Ιδού η δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» (Λουκ. 1, 38). Ήδη σ' αυτή την απάντηση μαρτυρείται η απόλυτη υπακοή της Μαρίας, η οποία όμως δεν είναι μια υπακοή τυφλή και παθητική, αλλά ενεργητική – συμμετέχει με όλο της το είναι. Προσφέρει όλο της τον εαυτό. Πρόκειται για μια «εν γνώσει» αποδοχή. Η Μαρία αναγνωρίζει, πιστεύει και αποδέχεται. Δείχνει την απόλυτη πίστη Της στο λόγο του Κυρίου. Συμμετέχει στην Οικονομία του Θεού.

Αυτή η εκλογή της Μαρίας επιβεβαιώνει το γεγονός ότι φέρει μια ξεχωριστή θέση στην θεία Οικονομία. Ο χαιρετισμός του Αγγέλου «Χαίρε κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σου» (Λουκ. 1,28) δείχνει το λόγο

της εκλογής. Κάτι που το πιστοποιεί και η Ελισάβετ: «Ευλογημένη συ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου» (Λουκ. 1, 42).

Με τον Ευαγγελισμό η Μαρία αρχίζει το λειτούργημά Της ως γυναίκα, ως το αρχέτυπο της γυναίκας, της πρώτης γυναίκας, της Εύας, μέσω της οποίας χάθηκε η παρθενικότητα για να επανέλθει και πάλι με τη Θεοτόκο. Αυτό το σημαντικό γεγονός της Γέννησης του Μεσσία από την αειπάρθενο Μαρία έδωσε ήδη από τα πρώτα χρόνια της ζωής της Εκκλησίας αφορμή για μια ιδιαίτερη σχέση μαζί Της.

Η Θεοτόκος, άν και «τέλεια γυναίκα», δεν έχασε τίποτα από την ανθρώπινη γυναικεία φύση Της, ενσαρκώνοντας μέσα Της την μόνη θεανθρώπινη φύση του Υιού του Θεού. Με τα λόγια του Χριστού στο Γολγοθά (Ιωάν. 19. 26-27), η Παναγία γίνεται η μητέρα όλου του κόσμου.

Όπως ο Χριστός αποκαλεί τους μαθητές «αδελφούς» (Ιωάν. 20, 17), έτσι και η Μαρία γίνεται η μητέρα του κόσμου και «υιοθετεί», κατά κάποιο τρόπο, τους ανθρώπους και την ανθρωπότητα ολόκληρη.

«Μήτηρ του Θεού, πρέσβευε υπέρ ημών». Και μόνο η επίκληση του ονόματος της Θεοτόκου («Παναγία μου!») δηλώνει την οικεία σχέση των ανθρώπων με την Μητέρα του Θεού και την πεποίθησή τους ότι με τη μεσιτεία προς τον Υιό Της μπορεί να έρθει η σωτηρία του κόσμου. Αυτή η βεβαιότητα της μεσιτείας της Παναγίας υπάρχει από την αρχή στην εκκλησιαστική συνείδηση της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Αυτό έχει διασωθεί σε πολλές εκδηλώσεις της εκκλησιαστικής ζωής, όπως δηλώνουν οι κατά τόπους παραδόσεις, διηγήσεις, αλλά και μνημεία, ναοί, εικόνες και ονομασίες της Παναγίας (Οδηγήτρια, Βρεφοκρατούσα, Γλυκοφιλούσα, κλπ.) .

Αν θα ρωτούσε κανείς γιατί πρέπει να επικαλείται το όνομα της Παναγίας, θα μπορούσαμε να του απαντήσουμε απλά: Ως γυναίκα και μητέρα βρίσκεται πιο κοντά στους ανθρώπους. Ως άνθρωπος γνωρίζει καλά τα ανθρώπινα πάθη και λάθη και ως Αγία έχει τη μοναδική δυνατότητα προσέγγισης του Θείου. (Αικατερίνη Καρκαλά - Ζορμπά)

"Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του περιοδικού "Πυρσός" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα").Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760